

γκάτερ αγγλική λέξη (*gutter*) που χρησιμοποιείται στη γλώσσα των δημιουργών των κόμικς και στα ελληνικά, για να δηλώσει το κενό ανάμεσα σε δυο διαδοχικές εικόνες. Είναι ο χώρος όπου ο αναγνώστης ενώνει νοηματικά το ένα πάνελ με το άλλο. Η ίδια λέξη στα αγγλικά σημαίνει χα-ντάκι, λούκι αλλά και το παρα-βατικό κοινωνικό περιθώριο, τον υπόκοσμο.

1

Πολλές φορές αναρωτήθηκα, ακόμη και τώρα που όλα έχουν τελειώσει, γιατί από τα τόσα πρόσωπα που βρίσκονταν στη σκοτεινή καφετέρια του «Τζιμη» εκείνο το βράδυ, διάλεξα το δικό του να σκισάρω.

Δεν τα συνήθιζα εγώ τα τσιγάρα, τα ποτά και τα ξενύχτια. Εκείνο το βράδυ του Νοεμβρίου, με είχε πάρει μαζί του ο Ερρίκος για να γνωρίσω την παρέα του, κάτι τριαντάρηδες κομίστες. «Αν πράγματι θέλεις να ασχοληθείς με τα κόμικς, Αλέξανδρε, είναι καλό να μιλήσεις και με κανέναν άλλο επαγγελματία εκτός από μένα», μου είχε πει. «Ποτέ δεν είναι νωρίς για να μπεις στο χώρο. Εδώ τα πράγματα δεν πάνε με την ηλικία, τις σπουδές και τα πτυχία».

Ο Ερρίκος ήταν ο μέντοράς μου. Επαγγελματίας κομίστας και ιδιοκτήτης του «Krazy Kat», ενός μικρού βιβλιοπωλείου συλλεκτικών κόμικς, στα Πετράλωνα.

(Η χρήση του «Κ» αντί του «C», στην ονομασία του βιβλιοπωλείου, παραπέμπει στον τίτλο διάσημου κόμικ της δεκαετίας του '30.) Το βιβλιοπωλείο ήταν το μεράκι του αλλά και η βασική πηγή εσόδων του. Εκεί γνωριστήκαμε. Από την πρώτη κιόλας φορά που μπήκα στο «Krazy Kat» πιάσαμε κουβέντα. Το πάθος μου για τα κόμικς δεν κρυβόταν κι ο Ερρίκος βέβαια το είδε αμέσως. Πήγαινα όλο και συχνότερα, αγόραζα, χάζευα και κουβεντιάζαμε. Σύντομα γίναμε φίλοι. Όταν του είπα πως σκισάριζα θέλησε αμέσως να του φέρω δουλειά μου.

«Άσε καλύτερα. Δεν λένε πολλά αυτά που έχω κάνει μέχρι στιγμής», του είπα. Δεν είχα και μεγάλη εμπιστοσύνη στον εαυτό μου.

«Μην είσαι ανόητος. Δείξε μου κάτι, έστω αυτό που θεωρείς εσύ πιο αντιπροσωπευτικό», συνέχισε.

«Ξέχασέ το. Θα χάσεις κάθε ιδέα για μένα». Ποτέ και τίποτε δεν με ικανοποιούσε, ό,τι έκανα μου φαινόταν λίγο.

«Άσε τους άλλους να το κρίνουν αυτό. Μολύβι μοναχά ή και χρώμα;» επέμεινε εκείνος, αγνοώντας την άποψή μου.

«Στα πιο ολοκληρωμένα μελάνωμα και σπάνια χρώμα», απάντησα. «Και ποτέ τίποτα σε υπολογιστή».

Κι όμως, παρ' όλες τις αναστολές μου, την επομένη δεν κρατήθηκα. Του έφερα διστακτικά ένα πάκο

χαρτιά και μπλοκάκια γεμάτα λογίων πειραματισμούς. Με έτρωγε η περιέργεια να ακούσω τη γνώμη του. Ομολογώ πως τα έχασα με την αντίδρασή του. Ο ειλικρινής του ενθουσιασμός ανέβασε κάπως το ηθικό μου και ηρέμησε λίγο τη νευρωτική μου ανασφάλεια και τελειομανία.

«Επιτέλους και ένας νεαρός με ταλέντο που δεν σκισάρει μανιακά κακές απομιμήσεις Αμερικανών υπερηρώων με γραμμωμένους μυς», ξεφώνισε όλος ενθουσιασμό. Αν και πέρασα από φάση υπερηρώων, δεν ήταν το είδος που με κέρδισε. Ακόμα και μπροστά σε ένα φαγμένο σχεδιαστικά *Νταρκ Νάιτ* του Φρανκ Μίλερ, προτιμούσα να διαβάσω ένα *Τεν Τεν*, έστω και για πολλοστή φορά.

Από τη μέρα εκείνη, ο Ερρίκος άρχισε να μου δανείζει διάσημα κόμικς και σχετικά βιβλία από την προσωπική του βιβλιοθήκη. «Για να ξέρεις τι γίνεται στο χώρο, ν' ανοίξουν τα μάτια σου», μου τόνισε, με ύφος που ταίριαζε στον απόλυτο μέντορα. «Να αποκτήσεις μια πιο σφαιρική αντίληψη των πραγμάτων, από τους πιο “μείνστριμ” μέχρι τους “αντεργκράουντ” και τα νέα “γκράφικ νόβελς” – τα μυθιστορήματα σε μορφή κόμικς».

Άρχισα, λοιπόν, να μορφώνομαι ο αφελής νέος, να ξεκολλώ από τους ροκ-σταρ των κόμικς, τον Νιλ Γκέιμαν και τον Άλαν Μουρ καθώς και τα γιαπωνέζικα Μάνγκα, και να ανοίγομαι και στα πιο καινούρ-

για πράγματα. «Το μέλλον του κόμικ βρίσκεται στις μακρύτερες αφηγηματικές φόρμες», μου είπε μια μέρα ο Ερρίκος. «Εκεί πρέπει να στραφείς κι εσύ, στο οικονομολογούμενο μυθιστόρημα. Σου πάει σαν είδος. Έχεις αφηγηματική ικανότητα, σκηνοθετική ματιά και εξαιρετικό σκίτσο με τεράστια γκάμα. Να ξέρεις όμως πως το ταλέντο δεν αρκεί για να πας μπροστά».

«Σιγά το ταλέντο. Υπερβολές», απάντησα.

«Πίστεφέ με λιγάκι. Έχε περισσότερη εμπιστοσύνη στον εαυτό σου. Να ξέρεις όμως πως το κόμικ απαιτεί δουλειά. Να σκισάρεις συνεχώς. Ακατάπαυστα. Κι όταν δεν έχεις έμπνευση, κοίτα γύρω σου».

«Αυτό κάνω από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου», είπα.

Και αυτό έκανα κι εκείνο το μοιραίο βράδυ του «Τζιμη», τη σκοτεινή καφετέρια όπου όλα ξεκίνησαν: Σκισάριζα.

Δεν είχα κανένα ενδιαφέρον για όσα λέγονταν στην παρέα. Για την ακρίβεια τους έβρισκα αφόρητους. Το θέμα συζήτησης ήταν ό,τι πιο καυτό: η μεγάλη συλλογική έκθεση Ελλήνων σχεδιαστών κόμικς που θα γινόταν το επόμενο σαββατοκύριακο στο Γκάζι. Στην ουσία, όμως, δεν ήταν παρά η τέλεια αφορμή για κουτσομπολιό και τσακωμούς γύρω από το ποιοι ήταν οι πιο αξιόλογοι νέοι Έλληνες κομίστες. Ο Ερρίκος ως δογματικός είχε βρει αμέσως θέμα να αρπαχτεί.

«Το χειρότερο παράδειγμα στο είδος του, όνειδος για το ελληνικό κόμικ», ωρυόταν εναντίον μιας νέας σειράς περιοδικών με Έλληνες υπερήρωες που είχε κυκλοφορήσει τελευταία από κάτι νεαρούς κομίστες.

«Ε, μην υπερβάλλουμε», τόλμησε να ξεστομίσει ο Θανάσης, ένας πράος εικοσιπεντάρης που σχεδίαζε κάτι άνευρα στριπάκια σε ένθετα εφημερίδων. Και τότε του Ερρίκου τού άναψαν τα λαμπάκια.

«Και ποιος νομίζεις πως είσαι εσύ αγόρι μου που θα μου πεις ότι υπερβάλλω;» είπε. «Τι έχεις κάνει στη ζωή σου και έχεις και άποψη; Ξέρεις ποιος είναι ο τάδε ή ο τάδε;...»

Είχε βρει ο Ερρίκος τα πιο απίθανα ονόματα αντεργκράουντ δημιουργών κόμικς που δεν τους ήξερε ούτε η μάνα τους και του τα αράδιαζε. Ήθελα να κρυφτώ κάτω από το τραπέζι. Τις γνώριζα εγώ αυτές τις εκκεντρικές επιθέσεις του. Τις συνήθιζε, ειδικά αργά τη νύχτα, ύστερα από ένα δυο σφηνάκια. Όταν άρχιζαν δεν είχαν τελειωμό. Έχανε το μέτρο. Στο κάτω κάτω, σιγά το θέμα. Τι τον έπιασε και έκανε έτσι; Τι κι αν κάποιιοι έβγαζαν ασήμαντα κακοσχεδιασμένα κόμικς με σαχλές ιστορίες και Έλληνες υπερήρωες; Ενοχλούσαν κανέναν; Γι' αυτό κι εγώ ως τώρα αντάλλαζα τις πιο τολμηρές απόψεις μου για τα κόμικς, με φευδώνυμο, μονάχα με άγνωστους φαν των κόμικς, στην ειδική ιστοσελίδα, στο διαδίκτυο. Εκεί δεν κινδυνεύεις. Αν κάποιος πάει να σου τη βγει,

αποχωρείς από την ιστοσελίδα ή απαντάς καταλλήλως χωρίς το φόβο να κακοχαρακτηριστείς.

«Όλοι στο βιβλιοπωλείο του Ερρίκου για υπερήρωες από αύριο», πετάχτηκε με διάθεση να διακωμωδήσει το ζήτημα η σγουρομάλλα φαν του Θανάση με το κατάμαυρο αϊλάινερ στα μάτια. «Μόνο προσοχή μη σας πετάξει έξω με τις κλοτσιές όταν ζητήσετε τον “Κάπτεν Ελλάς”».

Αυτές τις ακρότητες δεν μπορούσα να τις υποφέρω. Τράβηξα την καρέκλα μου λίγο παραπέρα και άνοιξα ένα μπλοκάκι, από αυτά που περιφέρω πάντα μαζί μου για να σκισάρω.

Δεν είμαι σίγουρος τι ήταν αυτό που με τράβηξε στο πρόσωπό του. Δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερο. Ένα κοινό ελληνικό πρόσωπο με ίσια μύτη και κοφτές γωνίες, φουντωτά μαλλιά και ένα κακόγουστο κρεμαστό σταυρουδάκι στο αυτί. Συνήθιζα να σκισάρω πρόσωπα που έβλεπα γύρω μου, ιδιαίτερα την κίνηση και τις εκφράσεις. Απορροφημένος από τα σκίτσα μου, γινόμουν ανυπόφορος, σπαστικός και αντιπαθής στους γύρω μου, ιδίως στις παρέες που ήταν εκτός του χώρου των κόμικς. «Μη σε νοιάζει τι λένε οι άλλοι», με συμβούλευε ο Ερρίκος, απόλυτος στη γνώμη του όπως πάντα. «Αυτή είναι η πιο τέλεια εξάσκηση».

Όμως το πρόσωπο εκείνου του άγνωστου ανθρώπου άσκησε πάνω μου μια παράξενη έλξη, σαν μαγνήτης.

Σαν να έσερνε πάνω του μια ιστορία που έπρεπε εγώ να αποκρυπτογραφήσω καθώς θα μετέφερα τις γραμμές του προσώπου του με ακρίβεια στο χαρτί.

Ο νεαρός άντρας καθόταν μόνος, σ' ένα χαμηλό τραπεζάκι κοντά στην πόρτα. Το τασάκι ήταν γεμάτο αποτσιγάρα και τα χέρια του έπαιζαν νευρικά με ένα κουτάκι σπίρτα. Έφτιαξα αμέσως κλασικό σενάριο στο μυαλό μου, πως τάχα περίμενε την ξανθιά γαλανομάτα του που τον είχε στήσει. Τον λυπήθηκα. Καθώς τον σκισάριζα στα κλεφτά από το απέναντι τραπέζι, σκεφτόμουν πως η ξανθιά γαλανομάτα ήταν πιθανώς με άλλον, μπρατσωμένο υπερτύπο, ενώ εκείνος, σεμνός καχομοίρης, θα την περίμενε, εκεί, πιστός. Ακόμα και όταν θα έκλεινε η μίζερη αυτή καφετέρια, καθισμένος έξω στα скаλάκια, έχοντας καπνίσει τρία ακόμη πακέτα τσιγάρα, άσκοπα θα διατηρούσε μερικές ελπίδες μήπως και φανεί η δικιά του μέσα στη νύχτα. Όμως η τύχη τού έκρυβε άλλες εκπλήξεις, κι όχι μόνο σ' εκείνον.

Δύο άντρες μπήκαν στην καφετέρια, προχώρησαν προς το τραπέζι του και τότε όλα άρχισαν να παίρνουν άλλη υπόσταση. Σ' εκείνη τη σκοτεινή καφετέρια, άθελά μου, σκισάρισα το πρώτο πάνελ από μία ιστορία που σιγά σιγά θα εξελισσόταν στη ζωή μου — και όχι στο χαρτί.

Ο ψηλός έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι του νεαρού άντρα και χαμογέλασε φεύτικα. Στο στόμα του

έλαμφαν δυο σειρές δόντια, που έτσι στο μισοσκόταδο μου φάνηκαν σαν χρυσά. Ο κοντός, με πρόσωπο ανέφραστο, ωχρο και ολοστρόγγυλα γκριζα μάτια, στάθηκε παραδίπλα. Ένα τεράστιο ενιαίο φρύδι απλωνόταν στο μέτωπό του και σκέπαζε το κενό του βλέμμα.

Στην απλή γλώσσα των κόμικς υπάρχουν σχεδιαστικοί κώδικες που ορίζουν την έκφραση και προβάλλουν τον συναισθηματικό κόσμο του απεικονιζόμενου. Βασικό ρόλο παίζουν τα φρύδια. Το πρόσωπο του κοιντού κατατασσόταν στην «κατηγορία μηδέν» όπως την αποκαλούσα. Ήταν απόλυτα ανέφραστο, σε πάγωνε. Τίποτα πάνω του δεν έβγαζε συναίσθημα. Σε τίποτα δεν έφερναν οι δύο αυτοί τύποι στην «ξανθιά γαλανομάτα» που περίμενε ο νεαρός άντρας στο δικό μου κλισέ σενάριο.

Και τότε, μέσα στη βαβούρα της καφετέριας, συνέβη κάτι τελείως απρόσμενο. Οι δύο άντρες σήκωσαν τον νεαρό και τον στρίμωξαν ανάμεσά τους. Εκείνος δεν έφερε αντίσταση, μοναχά για κλάσματα του δευτερολέπτου γύρισε προς εμένα και οι ματιές μας διασταυρώθηκαν. Το αίμα μου πάγωσε. Μπορεί να συνέβαινε πράγματι αυτό που φαινόταν, οι δυο άντρες να είχαν κακούς σκοπούς για τον νεαρό; Δεν ήμουν σίγουρος. Δεν έβλεπα καθαρά, αλλά με τον καιρό, σκισάροντας από την πραγματικότητα όπου στεκόμουν και όπου βρισκόμουν, είχα αναπτύξει μεγάλη παρατηρητικότητα.

Ακόμα και στον χαμηλό φωτισμό της καφετέριας, πνιγμένης στην καπνίλα, ανάμεσα στον κόσμο που πηγαينوερχόταν μέσα στο στριμωξίδι, για μια στιγμή νόμισα πως διέκρινα ένα πιστόλι να διαγράφεται κάτω από το ξεφτισμένο πέτσινο σακάκι του χρυσοδόντη. Κι έπειτα, παρ' όλο που εκείνη τη στιγμή βρισκόταν με την πλάτη γυρισμένη προς εμένα, ήμουν σίγουρος πως ο χρυσοδόντης τράβηξε το πιστόλι από τη θήκη και το κόλλησε στα πλευρά του νεαρού, γιατί αυτός έμεινε ξαφνικά αφύσικα ακίνητος, σαν παγοκολόνα, κι ύστερα τους ακολούθησε πετώντας κάτι πίσω του χωρίς να τον αντιληφθούν: το κουτάκι με τα σπέρτα που κρατούσε.

Το μολύβι μού έπεσε από τα χέρια. Το σώμα μου για λίγα δευτερόλεπτα παρέλυσε στην καρέκλα κι ύστερα, σαν ελατήριο, εκτινάχθηκε με μια αναπάντεχη ώθηση. Έτρεξα πίσω τους. Δεν ξέρω με τι σκοπό. Μάλλον καθοδηγούμενος από το ένστικτο εκείνου που βλέπει κάποιον να απειλείται και έχει την αυταπάτη πως τρέχοντας από πίσω κάτι μπορεί να κάνει.

Παραμερίζοντας τον κόσμο που στεκόταν όρθιος και κουβέντιαζε με το ποτό στο χέρι κάτω από τα δυνατά μπιτ της μουσικής βγήκα στο πεζοδρόμιο. Μόλις που πρόλαβα να δω ένα μαύρο τζιπ να απομακρύνεται με ταχύτητα. Τα φουντωτά μαλλιά του νεαρού άντρα ήταν το μόνο πράγμα που ξεχώριζε στο πίσω κάθισμα.

Γύρισα στην παρέα μου σαστισμένος. Κανείς δεν παρατήρησε το πανικόβλητο ύφος μου ή το ότι είχα πεταχτεί σαν κυνηγημένος πριν λίγα λεπτά από τη θέση μου. Ήταν όλοι απορροφημένοι από το έντονο κλίμα της καυτής συζήτησής τους.

Έσκυφα κάτω από το τραπέζι και σήκωσα το σπιρτόκουτο που είχε καταλήξει στα πόδια μου. Κάτι μέσα κουνήθηκε, βαρύτερο από σπίρτα. Δεν έδωσα σημασία και το έχωσα στην τσέπη μου. Κοίταξα γύρω μου απόλυτα χαμένος.

Είχε άραγε αντιληφθεί κανείς άλλος μέσα στη σκοτεινή καφετέρια αυτό που είχε μόλις συμβεί, μπροστά στα μάτια του κόσμου; Τα άγνωστα πρόσωπα γύρω μου δεν έδιναν αυτή την εντύπωση. Πήγα να μιλήσω στον Ερρίκο αλλά συγκρατήθηκα. Ήμουν τρελός; Τι πήγαινα να πω; Ήταν δυνατόν να έχει συμβεί αυτό που νόμιζα, να έχουν απαγάγει οι δυο άντρες τον νεαρό και να ήμουν ο μόνος που το αντιλήφθηκε;

«Αλέξανδρε, θα έρθεις το άλλο Σάββατο μαζί μας;» με διέκοψε ο Ερρίκος από τις σκέψεις μου.

«Τι πράγμα;» είπα, σαν να μην είχα ιδέα ξαφνικά σε τι αναφερόταν.

«Μα πού ταξιδεύεις; Στην έκθεση, λέω, θα έρθεις;»

«Α, ναι, φυσικά». Το μυαλό μου γύρισε πάλι στον νεαρό.

Η προσοχή του Ερρίκου στράφηκε πίσω στην πα-

ρέα κι εγώ κοίταξα το σκίτσο του νεαρού άντρα στο μπλοκάκι μου. Τι περίμενε και τι του ήρθε τελικά, αναρωτήθηκα. Δεν μπορούσα να χωνέψω αυτό που είχα μόλις παρακολουθήσει. Γιατί δεν φώναξε βοήθεια ο νεαρός άντρας, γιατί δεν έφερε αντίσταση αν όντως συνέβη αυτό που νόμιζα; Τι ήξερα όμως εγώ απ' αυτά; Μπορεί άλλωστε και να είχα κάνει λάθος. Συχνά η φαντασία δίνει τη δική της ερμηνεία στις εικόνες που παρελαύνουν μπρος στα μάτια σου κι από φαντασία είχα πολλή. Κάτι όμως μέσα μου επέμενε πως τα πράγματα δεν ήταν καλά για τον νεαρό. Γύρισα σελίδα και το χέρι μου όρμησε σε έναν αγώνα δρόμου πάνω στο χαρτί, να καταγράψει με λίγες γραμμές τα πρόσωπα των δύο άλλων αντρών, όσο η εικόνα τους ήταν ακόμη ζωντανή στο μυαλό μου.

«Μπορείς να με αφήσεις σπίτι μου;» είπα στον Ερρίκο όταν τον είδα επιτέλους να σηκώνεται. Δεν είχα καμία διάθεση για κουβέντα και ξενύχτι, αλλά ευτυχώς ούτε κι εκείνος. Δεν είχε μείνει άλλωστε και κανείς άλλος για να κριτικάρει, τους είχε θάψει όλους.

Είχαμε σηκωθεί και προχωρήσει προς την έξοδο, όταν ένας γκριζομάλλης σαραντάρης μπήκε φουριόζος στην καφετέρια. Κοίταξε γύρω του σαν να έψαχνε κάποιον. Είχε το ύφος του αργοπορημένου. Γιατί τον ξεχώρισα ανάμεσα στον υπόλοιπο κόσμο που πηγαινοερχόταν; Ίσως ήταν η φανερή βιασύνη του, τα μάτια του που

έπαιζαν δεξιά κι αριστερά ανήσυχα. Μπορεί να ήταν αυτός «η ξανθιά γαλανομάτα» που περίμενε ο νεαρός άντρας; «Προχώρα», είπα στον Ερρίκο, «θα σε βρω έξω σε δύο λεπτά, κάτι ξέχασα στο τραπέζι». Χώθηκα ανάμεσα στον κόσμο και με την άκρη του ματιού μου παρακολούθησα τις κινήσεις του γκριζομάλλη.

Προσπέρασε το τραπέζι που πριν από λίγο καθόταν ο νεαρός άντρας. Κοίταξε γύρω του και το μεγάλο ερωτηματικό που φανταζόμουν να υπερίπταται πάνω από το κεφάλι του, μετατράπηκε σταδιακά σε κεραυνό-θυμό. Σταμάτησε τη σερβιτόρα που πηγαινοερχόταν βιαστική με ένα τεράστιο δίσκο με φραπέδες και ποτά. Δεν άκουσα τι τη ρώτησε αλλά δεν έμοιαζε καθόλου ικανοποιημένος από την απάντηση και ο κεραυνός διπλασιάστηκε σε μέγεθος. Κοίταξε μια τελευταία φορά τριγύρω και βγήκε από την καφετέρια. Αυτό που αναζητούσε μού ήταν άγνωστο. Να το βρήκε όμως ήταν απίθανο.

Όρμησα στη σερβιτόρα και την τράβηξα από το χέρι.

«Τι σε ρώτησε ο τύπος;» της φώναξα. «Αυτός με τα κοντά γκριζα μαλλιά». Εκείνη με κοίταξε με μάτια διάπλατα.

«Για κάποιον νεαρό», μου είπε.

«Αυτόν που καθόταν νωρίτερα στη γωνία;» τη ρώτησα, με φανερό ένταση στη φωνή μου. «Τον γνωρίζεις αυτόν τον νεαρό;»

«Δεν με παρατάτε με τις ανακρίσεις σας», είπε τινάζοντας με δύναμη πίσω το χέρι της και το πρόσω-

πό της συσπάστηκε σε έναν αντιπαθέστατο μορφασμό απέχθειας προς εμένα. «Δεν ξέρω τίποτα. Ούτε ποιος μπαίνει ούτε ποιος βγαίνει. Σε είδα, δεν σε είδα, δεν ξέρω». Μου γύρισε την πλάτη και χάθηκε ανάμεσα στον κόσμο.

Δεν έμαθα περισσότερα για το τι την είχε ρωτήσει ο γκριζομάλλης, αλλά δεν χρειαζόταν και πολλά. Το ένστικτό μου τώρα μού χτύπαγε καμπανάκι συναγερμού. Τίποτα από όσα αντιλήφθηκα δεν μπορούσα να πιστέψω πως ήταν απλά προϊόν της αχαλίνωτης φαντασίας μου και μόνο. Στην τσέπη μου είχα κάτι που ανήκε στον νεαρό άντρα. Τίποτα παραπάνω από ένα απλό αδιάφορο σπιρτόκουτο που ακόμη δεν μπορούσα να φανταστώ γιατί κατέληξε στα πόδια μου, πόσο μάλλον στην τσέπη μου. Κι όμως, άρχιζα να νιώθω, αυτό το παράξενο συναίσθημα, πως κολυμπούσα σε βαθιά, άγνωστα και ταραγμένα νερά, πως εδώ κρυβόταν μια ιστορία της οποίας έπρεπε να μάθω το τέλος. Ήξερα ότι με τα μυαλά που είχα, αργά ή γρήγορα θα βρισκόμουν μπλεγμένος. Μπλεγμένος όμως σε τι, ακόμη δεν μπορούσα να μαντέψω.

Βγήκα στο δρόμο. Ο γκριζομάλλης ήταν άφαντος. Ζήτησα του Ερρίκου να οδηγήσω την κόκκινη Ντουκάτι του κι εκείνος μου πέταξε τα κλειδιά.

2

Ἐκλείδωσα την πόρτα του σπιτιού μου με προσοχή να μην κάνω φασαρία. Ο πατέρας μου σίγουρα κοιμόταν τέτοια ώρα και το τελευταίο πράγμα που ήθελα ήταν να τον ξυπνήσω και να πρέπει να υποστώ τη συνήθη κριτική: «Αλέξανδρε, είσαι ένα γαϊδούρι που δεν σέβεται τους άλλους», και άλλα σχετικά.

Έβγαλα τα παπούτσια μου και προχώρησα αθόρυβα στην κουζίνα. Έπρεπε να φάω κάτι επειγόντως. Το στομάχι μου με έσφιγγε και ένιωθα έντονη ζαλάδα. Πάτησα το διακόπτη πλάι στην πόρτα. Ο γλόμπος του φωτιστικού στην οροφή είχε καεί πριν μερικές μέρες και παρέμενε καμένος. Δεν απόρησα. Από τότε που χώρισαν οι γονείς μου τίποτα στο σπίτι δεν επιδιορθωνόταν, αν η κατάσταση δεν έφτανε στο απροχώρητο ή δεν συνέβαινε κάποιο μικρό θαύμα – και η αιτία δεν ήταν οικονομική. Ήξερα όμως καλά το δρόμο για το ψυγείο.